

[Aksel Larsen.]

Saa kunde man jo vente til den Tid og saa gennemføre alt, hvad man vil, ikke alene hvad Forfatningen angaar, men ogsaa alle mulige andre Love, for i Øjeblikket siger man jo, at det er Landstinget, der hindrer Regeringen i at faa dem gennemført. Der gives kun den ene Forklaring, som vi har givet, at man ønsker at skaffe sig en Forfatning, der kan tjene som Undskyldning, hvis man ulykkeligvis skulde gaa hen og faa ens Flertal i Folketing og Landsting — vel at mærke et Flertal, der er Statsministeren venligt stemt.

Dernæst sagde Statsministeren og det ærede Medlem Hr. Alsing Andersen, at det jo er glædeligt, som jeg taler nu, det vil sige: det ærede Medlem Hr. Alsing Andersens Glæde syntes jo unægtelig at være noget mere forbeholden. Jeg vil gerne spørge Statsministeren, hvornaar jeg har talt anderledes. Jeg vil meget gerne have det at vide; jeg efterlyste det, sidste Gang jeg havde Ordet, og der har været rigelig Tid og Lejlighed saavel for Statsministeren som for andre ærede Medlemmer til at komme med Eksempler, dokumentariske Beviser. Folketingstidende findes her i Salen, og man kan jo se efter, hvis man er saa aldeles overbevist om, at Kommunerne har forandret deres Politik og Taktik.

Det ærede Medlem Hr. Alsing Andersen har ved en tidligere Lejlighed her i Salen talt om, at man vilde ikke være med til den Form for Mindretalsbeskyttelse, som kræves gennemført, eller som der henvises til fra Venstre og Konservative, og erklærede i denne Forbindelse, at kvalificeret Majoritet er noget ualmindelig reaktionært noget. Ja, jeg er ikke fri for at være af samme Mening, men netop derfor kunde det interessere mig at faa at vide, om det da var noget reaktionært, som Socialdemokratiet og det ærede Medlem lavede, da man gennemførte Bestemmelsen om kvalificeret Majoritet ved Afstemninger i Fagforeningerne — for hvad der gælder det ene Sted, maa vel ogsaa gælde det andet Sted?

Hvad angaar Spørgsmaalet om Sovjet-Forfatningen og Mindretalsbeskyttelse i Sovjetunionen, kommer det an paa, hvad man forstaar ved Mindretal. Der findes ingen Mindretalsbeskyttelse for de 2 pCt., der ikke har Valgret i Sovjetunionen — det skal erkendes —, men der er heller ingen, der har talt om, at der skulde være Mindretalsbeskyttelse for dem i Samfundet,

man nægter Valgret her. (*Undervisningsministeren* [Borgbjerg] ler). Ja, Undervisningsministeren morer sig saa ganske fortrinligt. (*Jønson*: Ja, det er da heller ikke saa underligt). Nej, det er ikke saa underligt, for Undervisningsministeren hører til de Mennesker, der i sjælden Grad har formaet at glemme deres egen Fortid, der har glemt, da hans Hjerte skælvede for alt, hvad der var revolutionært her i Verden. Der er naturligvis ikke Beskyttelse for dette lille Mindretal i Sovjetunionen; det er der ingen, der har påstaaet; det er en almindelig bekendt Sag, det staar udtrykkeligt i Sovjet-Forfatningen — men for andre Mindretal. Ja vel, der sættes ikke Bom for Kritikken fra den russiske Befolkning, og det er noget ganske andet, end Tilfældet er herhjemme. Der er endelig det at sige, at de, der maatte være i Tvivl, har jo let ved at overbevise sig om, hvorvidt den russiske Befolknings overvældende Flertal er Tilhængere af Sovjet-Systemet, og der er jo ingen, der har forsøgt blot saa meget som at føre Skygge af Bevis for det modsatte. Vi har diskuteret det Spørgsmaal saa tit her og er altid blevet staaende ved den samme *ubeviselige* Paastand, som ærede Medlemmer end ikke har søgt at bevise, staaende over for den Argumentation, vi er i Stand til at fremsætte, og som støtter sig paa Kendsgerninger fra Sovjetunionens Forfatning og Forholdene og Befolkningens Mening i Sovjetunionen.

Det ærede Medlem Hr. Alsing Andersen siger, at hans meget faa Bemærkninger har fremkaldt en kolossal Ophidselse hos mig. Ja, hvis det kan kaldes meget faa Bemærkninger, naar det ærede Medlem talte mere end 2 Spalter i sin første Tale og brugte største Parten af sin anden Tale til at tale om os, gad jeg vidst, hvorledes det vilde se ud, naar det ærede Medlem holdt en lang Tale. Saa vilde han i alt Fald komme i Kollision med den Forretningsorden, han selv har været en saa ivrig Forkæmper for. Det ærede Medlem nød min Ophidselse. Jeg tror, at de, der kender det ærede Medlem og overværede hans Optræden her, var klar over, at det, det ærede Medlem nød, var sin egen Optræden her paa Talerstolen. Det er ham naturligvis vel undt. Men det, det drejer sig om, er, at det ærede Medlem, da han havde Ordet for anden Gang, skulde have forsøgt at bevise Rigtigheden af sine Paastande fra de „faa korte Bemærkninger“ paa de 2 Spalter i den første Tale. Det forsøgte det ærede Medlem ikke — det kunde han ikke. Det ærede Medlem forsøgte at